

Op 54-jarige leeftijd trok Anna voor de laatste maal de voordeur dicht van het huis waar ze meer dan twintig jaar had gewoond met haar gezin. Een reeks aan herinneringen vloog in een sneltreinvaart aan haar voorbij. Dit was de definitieve en laatste bladzijde van dit hoofdstuk. Met dubbele gevoelens van verdriet, maar toch ook van enige opluchting, liep ze over het paadje naar haar nog niet zo lang geleden nieuw aangeschafte auto. Ze zag dat hij, zoals vele jaren vaak het geval was geweest, niet precies recht in het vak geparkeerd stond. Een voorzichtige glimlach verscheen daarom even op haar gezicht. Sommige zaken veranderen blijkbaar nooit. Ze opende het portier, maar voor ze instapte, bleef ze nog even staan en keek nog eenmaal achterom.

Gelukkige en ongelukkige momenten overspoelden haar gedachten. De enorme eenzaamheid die ze nu voelde, was onbeschrijflijk groot en vulde haar ogen met tranen. Ze realiseerde zich terdege dat haar zoektocht naar vrijheid haar veel waardevols had gekost. De waarschuwende woorden van haar ex-man Thomas dreunden nog na in haar hoofd. Ga zo maar door en je raakt alles kwijt, had hij menigmaal geroepen. Maar deze beslist beschermende en goedbedoelde woorden hadden Anna er niet van kunnen weerhouden om op zoek te gaan naar wie ze werkelijk was. Te lang had ze geprobeerd om aan alle verwachtingen van iedereen te voldoen. Ze was het nu aan zichzelf verplicht om na al die jaren haar eigen ik te gaan ontdekken.

– Hoofdstuk 2 –

“Het is een meisje,” zegt de arts rustig en met een vriendelijke stem tegen Hendrik.

Trots kijkt Hendrik naar zijn vrouw Rosa en streelt haar over haar mooie glanzende haren.

“We noemen haar Anna,” zeggen ze in koor. In 1965 komt Anna in de koude januarimaand ter wereld, een maand eerder dan gepland. Op dat moment zijn haar ouders zelf nog kinderen. Haar moeder is achttien en haar vader negentien. De wereld ligt aan hun voeten en ze hebben feitelijk nog een hoop te leren.

Vol trots neemt Hendrik zijn moeder mee naar het ziekenhuis. Met bewondering kijkt haar oma naar haar eerste kleindochter. “Wat is het toch een prachtig kindje.”

“Prachtig? Een duveltje uit een doosje, zul je bedoelen. Heb je die rechtovereindstaande haartjes gezien?” lacht Hendrik.

“Hendrik,” zegt zijn moeder op bestraffende toon. “Dat mag je niet zeggen en laat het Rosa maar niet horen. Het is een mooi kindje!”

Ondanks zijn gekscherende stoere praat heeft hij het kleine meisje voor altijd in zijn hart gesloten. Niets of niemand mag dit wezentje iets aandoen. Daar zal hij persoonlijk voor zorgen. Vanaf dat moment draagt hij de verantwoording voor iets kostbaars en is hij verantwoordelijk voor haar welzijn. Over wat deze verantwoordelijkheid precies inhoudt, heeft hij op dat moment natuurlijk nog geen enkel idee.

Hij kijkt zijn moeder bevestigend aan en zegt met een zelfverzekerde toon: “Ik beloof je dat ik altijd goed voor haar zal zorgen en dat het haar aan niets ontbreekt.”

“Goed zo, jongen. Dat is je geraden.”

“Misschien dat er mensen zijn die zullen denken dat we moesten trouwen. Maar dan hebben ze het mooi mis. Rosa en Anna zijn de belangrijkste vrouwen op aarde voor me. Naast mijn moeder, natuurlijk.”

Bemoedigend knijpt ze haar zoon in zijn arm. “Ik ben er zeker van dat het je allemaal gaat lukken.”

Anna groeit op en de eerste jaren van haar leven zijn fijn en goed. Ze heeft liefhebbende ouders, die haar omringen met warmte. Ze knuffelen haar, nemen haar mee naar haar liefdevolle familie en proberen haar zoveel mogelijk te beschermen. Van het begin af aan is de band met haar vader altijd bijzonder sterk geweest. Ze begrijpen elkaar zonder woorden. Ze communiceren op een dieper niveau.

mentaal te steunen.

Het telefonisch contact dat ze hebben, is gezellig en hij nodigt haar meerdere malen uit om naar hem toe te komen.

“Eerst maar eens ergens anders afspreken dan bij jou thuis.”

“Ook goed. Wat stel je voor?”

“Geen idee. Zeg jij het maar.”

“Misschien een keer naar de bioscoop? Er zit er hier een bijna om de hoek.”

Anna lacht vragend en ongelovig: “Ja hoor, midden in de polder, zeker?”

“Echt waar. Google maar.”

“Zal ik doen.”

Anna zoekt op internet en tot haar verbazing is er inderdaad een bioscoop vlakbij. Ze zoekt een leuke film uit om samen heen te gaan.

Ze spreken af en na haar werk rijdt ze zijn kant op. Hij staat al op haar te wachten voor zijn huis. “Stap in, de film begint zo.”

Voor de film drinken ze even koffie en maken ze een beetje kennis met elkaar. De eerste gedachte van Anna is dat hij niet echt het type is waarop ze valt. Maar ja, voor een avondje film en afleiding, prima.

Tijdens de film hebben ze echter de grootste lol om de film, om de iets te forse, snacks etende buurvrouwen en met elkaar. Blijkbaar hebben ze in ieder geval wel dezelfde humor.

Twee uur later zet Anna hem weer thuis af.

“Je mag blijven slapen, hoor,” nodigt Wouter haar uit.

Anna ziet dat niet zitten en slaat de uitnodiging beleefd af. Nagenietend van de gezellige avond rijdt ze terug naar haar huis.

Als ze niet veel later haar bed instapt, kijkt ze nog even op haar telefoon of ze een berichtje heeft ontvangen.

Wouter Kom terug.

Anna besluit op dat moment niet te reageren.

Ze blijven contact houden en Wouter vraagt haar nog eens langs te komen. Anna is door alle toestanden thuis heel verdrietig en Wouter troost haar. Hij doet erg zijn best voor haar, is lief en ze voelt zich fijn bij hem.

Half maart blijft ze dan uiteindelijk toch bij hem slapen en ze merkt dat ze het samen erg leuk hebben. Hij maakt haar vrij en Anna ervaart